

ved 3die Behandling vil følge Udvalget og den ærede Ordfører i dette Punkt. Jeg maa henstille til den ærede Ordfører, om det dog ikke maa være min Sag at bedømme, hvad jeg anseer for at være saa væsentligt i en Lov, at der kan være Anledning for mig til at fremme Loven videre eller ikke. Jeg har flere Gange gjort opmærksom derpaa og med saa stor Styrke, som jeg formaaer. Jeg har sagt, at det i mine Tanker er fuldstændigt utilstedeeligt at lægge Styrkelsen af Anliggender, som hidtil have været Statens, i Communerne's Hænder og samtidigt formindste deres Bidrag til disse Anliggender.

H. Nielsen: Det er kun med Hensyn til det Endringsforslag, der er stillet til § 21, at jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger. Det er allerede bemærket af den ærede Ordfører, at vi med Hensyn til dette Punkt have været et Mindretal i Udvalget, der ikke har kunnet slutte sig til Udvalgets Fleertal. Det er udtalt af den ærede Ordfører, at der var en anseelig Minoritet imod det Forslag, der blev vedtaget forrige Gang; men jeg vil tillade mig at sige, at det blev indsat i Loven med en anseelig Majoritet, og naar nu den høitærede Minister har udtalt, at han ikke ansaa denne Bestemmelse for saa vigtig, at han vilde stille Endringsforslag dertil, seer jeg ikke, at der for Thinget kan være nogen Betænkelighed ved at holde fast ved det, som nu herom foreligger i Udkastet. Naar det nu hedder, at de Mulcter, der indkomme, skulle deles efter Overklitfogdens Skjøn imellem Klitfogderne, troer jeg, at man stiller disse noget uheldigt. Det vil efter min Mening vække en heel Deel Misnøje imellem Beboerne, naar Klitfogderne skulle bringe de Mulcter tilstede, som de i Grunden selv skulle have. Af denne Grund har jeg ikke kunnet slutte mig til dette Forslag; men der er ogsaa en anden Grund dertil, nemlig Hensynet til de Fattiges Kasse. Jeg kan forstaae den Følelse, som navnlig ogsaa enkelte af Udvalgets Medlemmer her have gjort gjældende, og jeg billiger

denne Tanke, men jeg troer, vi maae tage Forholdene, som de ere. Vi erkjende vist Alle, at de Fattiges Kasse er meget hensigtsmæssig og kan gjøre stor Gavn, naar der blot kommer Tilstrækkeligt i den; men jeg har gjort den Erfaring, at der kommer temmelig Lidt deri, og derfor har jeg, af Hensyn til at hjælpe de virkelig Trængende udenfor Fattigvæsenet, ikke haft nogen Betænkelighed ved at lade disse Mulcter gaae ind i Kassen. Jeg troer, at den Gave, der kommer paa den Maade, naar den uddeles med Skjønsonhed, kan gjøre ligesaa stor Nytte som den, der indkommer af christelig Nærlighed. Jeg skal derfor anbefale Thinget at holde fast ved det Forslag, der med temmelig stor Majoritet blev vedtaget forrige Gang.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun gjøre den ærede sidste Tale og det høie Thing opmærksomme paa, isald de ikke allerede ere det, at saafremt de Herrer ikke ville fremkalde Misnøje blandt Kliteierne, kunne de ikke vedtage Lovforslaget, heller ikke i den Skikkelse, hvori det nu foreligger efter Udvalgets Forslag, thi Lodseierne have som Lodseiere hidtil aldeles Intet bidraget til Dæmpning af Sandflugten i Klitterne; altsaa, dersom man ikke vil fremkalde Misnøje hos Eierne af Klitstræningerne, kan man slet ikke forandre ved det nu bestaaende Forhold, da de nu ere fuldstændigt frie for alt Bidrag. Det er jo et Princip, som er gjort gjældende her, at Eierne fremtidigt ikke selv skulle være fritagne for enhver Anstrængelse for at værne om deres egen Eiendom og maastee gjøre den nyttig og indbringende i Fremtiden. Det vil ikke være undgaaet de ærede Medlemmers Opmærksomhed, at man ved Siden deraf har søgt at beskytte Lodseierne imod Overbebyrdelse, først og fremmest og væsentligt derved, at man har givet dem en Ret til at kaste deres Eiendom over paa det Offentlige, naar de ikke ville bære den Byrde, der klæber ved den. Det kan siges at være et haardt og ubilligt For-